

רב הונא ורב חסדא – שני תלמידי חכמים שהיו בעירנו

תלמוד ירושלמי מסכת סוטה פרק ט הט"ו

כהדא ריש גלותא שלח שאל לרב חסדאי מהו הדין דכתיב כה אמר יי' הסיר המצנפת והרים העטרה
א"ל הוסרה מצנפת הורמה העטרה שמע ר' יוחנן ואמ' הוא חסד ומילוי חסד

יחזקאל כא, ל - לב

ואתה חלל רשע נשיא ישראל אשר בא יומו בעת עון קץ:
כה אמר ה' אלקים הסיר המצנפת והרים העטרה זאת לא זאת השפלה הגבה והגבה השפיל:

רות רבה (לרנר) פרשה ג

רב הונא ריש גלותא שאל לרב חסדא. אמר ליה, מהו דין דכתיב, הסר המצנפת והרם העטרה? [אמר
ליה, הסר המצנפת מרבתינו, והרם העטרה] מאומו' העולם. אמר ליה, אנת חסיד ומילך חסד.

בבלי גיטין ז ע"א:

א"ל ריש גלותא לרב הונא: כלילא מנא לן דאסור?
א"ל: מדרבנן, דתנן: בפולמוס של אספסיינוס גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס.
אדהכי קם רב הונא לאפנויי, א"ל רב חסדא, קרא כתיב: (יחזקאל כ"א) 'כה אמר ה' אלהים הסר
המצנפת והרם העטרה זאת לא זאת השפלה הגבה והגבוה השפיל',
וכי מה ענין מצנפת אצל עטרה? אלא לומר לך: בזמן שמצנפת בראש כהן גדול - עטרה בראש כל
אדם, נסתלקה מצנפת מראש כהן גדול - נסתלקה עטרה מראש כל אדם.
אדהכי אתא רב הונא, אשכחינהו דהוי יתבי,
א"ל: האלהים! מדרבנן, אלא חסדא שמך וחסדאין מילך.

תלמוד ירושלמי מסכת ביצה פרק א ה"ג

רב חונה הורי לריש גלותא לצאת בכסא רב חסדא בעי לא כן תני אין יוצאין בכסא אחד אנשים ואחד
נשים אפילו תלמיד חכם אינו טועה בדבר הזה ורב חונה טעי

תלמוד ירושלמי מסכת שבת פרק ו דף ז טור ד / מ"ט

רב הונא הורי לאיתתיה דריש גלותא מיתן ליברה דדהבא על קפיליטה

בבלי בבא מציעא דף לג ע"א:

קבעי מיניה רב חסדא מרב הונא: תלמיד וצריך לו רבו מאי?
- אמר ליה: חסדא חסדא, לא צריכנא לך, את צריכת לי עד ארבעין שנין.
איכפדי אהדדי ולא עיילי לגבי הדדי. יתיב רב חסדא ארבעין תעניתא משום דחלש דעתיה דרב הונא,
יתיב רב הונא ארבעין תעניתא משום דחשדיה לרב חסדא.

רב שרירא גאון

צג. ואגבר רב הונא טובא דהוה מבי נשיאה. ורב יהודה מפומבדיתא ותלמידיה קמיה והוה מתחזי ליה
לרב הונא לפרקים. ורב נחמן בשלחי ובמחוזא עם רבנן דנהרדעא. ולא אשכחין דהוה עייל רב נחמן
לקמיה דרב הונא אלא כבני זוגייהו הוו דבכמה דוכתי אמר רב נחמן (ב"מ טו, א) הונא חברין מוקים לה
במלא אחרי. ובי מדרשיה דרב הונא קרוב למתא מחסיה הוא, ורב חסדא חבר הוה לרב הונא [עירובין
סב, ב] ובסורא הוה. ובשניה דרב הונא בנייה רב חסדא לבי רב בשנת תר"ד.

בבלי מועד קטן כה ע"א:

כי נח נפשיה דרב הונא, סבור לאותובי ספר תורה אפורייה.
אמר להו רב חסדא: מילתא דבחייה לא סבירא ליה, השתא ליקום (ליה) ליעבד ליה? דאמר רב
תחליפא: אנא חזיתיה לרב הונא דבעי למיתב אפורייה, והוה מנח ספר תורה עליה. וכף כדא אארעא
ואותיב ספר תורה עילויה. אלמא קסבר: אסור לישב על גבי מטה שספר תורה מונח עליה.
לא הוה נפיק פוריא מבבא, סבור לשלשולי דרך גגין, אמר להו רב חסדא: הא גמירנא מיניה: חכם
כבודו דרך פתח. סבור לאשנויי מפוריא לפוריא. אמר להו רב חסדא, הכי גמירנא מיניה: חכם, כבודו
במטה ראשונה. דאמר רב יהודה אמר רב: מנין לחכם שכבודו במטה ראשונה - שנאמר (שמואל ב' ו')
וירכבו את ארון האלהים אל עגלה חדשה. פרוס בבא, ואפקוה.
פתח עליה רבי אבא: ראוי היה רבינו שתשרה עליו שכינה, אלא שבבל גרמה ליה.
מתיב רב נחמן בר חסדא, ואמרי לה רב חנן בר חסדא: (יחזקאל א') היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן
בוזי הכהן בארץ כשדים! טפח ליה אבוה בסנדליה. אמר ליה: לאו אמינא לך לא תיטרוד עלמא? מאי
היה - שהיה כבר.
כי אסקוה להתם אמרו ליה לרבי אמי ולרבי אסי: רב הונא אתי. אמרו: כי הוינן התם לא הוה לך לדלויי
רישין מיניה, השתא אתינן הכא אתא בתרין? אמרו [להו]: ארונו בא.
רבי אמי ורבי אסי נפוק, רבי אילא ורבי חנינא לא נפוק